

ज्योतिःशास्त्रप्रसिद्धतयेति बहुप्रकारा समासोक्तिः । दिङ्मात्रं यथा—
'व्याधूय यद्वसनं—' इत्यादौ लौकिके वस्तुनि लौकिकस्य हठकामुक-
व्यवहारादेः समारोपः ।

यैरेकरूपमखिलाखपि वृत्तिषु त्वां

पश्यद्भिरव्ययमसंख्यतया प्रवृत्तम् ।

लोपः कृतः किल परत्वजुषो विभक्ते-

स्तैर्लक्षणं तव कृतं ध्रुवमेव मन्ये ॥'

अत्रागमशास्त्रप्रसिद्धे वस्तुनि व्याकरणप्रसिद्धवस्तुव्यवहारसमारोपः ।
एवमन्यत्र । रूपकेऽप्रकृतमात्मस्वरूपसंनिवेशेन प्रकृतस्य रूपमव-
च्छादयति । इह तु स्वावस्थासमारोपेणावच्छादितस्वरूपमेव तं पूर्वा-
वस्थातो विशेषयति । अत एवात्र व्यवहारसमारोपो न तु स्वरूपस-
मारोप इत्याहुः । उपमाध्वनौ श्लेषे च विशेष्यस्यापि साम्यम्, इह तु
विशेषणमात्रस्य । अप्रस्तुतप्रशंसायां प्रस्तुतस्य गम्यत्वम्, इह त्वप्र-
स्तुतस्येति भेदः ।

तस्य साधर्म्यं तत्त्वं स्वरूपं वा यत्प्रतीयते तदौपम्यं समासोक्तिर्न भवति तत्र
हेतुरेकदेशेति । स्फुटा सर्वानुभवसिद्धा । तथा च सादृश्यप्रतीतिरेवानुभवसिद्धा न
व्यवहारप्रतीतिरिति । नात्र समासोक्तिप्रसङ्ग इति भावः । तत्त्वप्रतीतौ समासोक्ति-
मन्ये स्त्रीकुर्वन्ति तन्मतानुसारेणैवाथवा तत्त्वमित्युक्तम् । व्यवहारादेरित्यादिपदेन
स्वरूपस्य ग्रहणम् ॥ यैरिति । अत्रेश्वरः संबोध्यः । वृत्तिषु वस्तुषु, पदार्थान्वयेषु
च । अव्ययमविनश्वरम्, अव्ययपदवाच्यं च । असंख्यतया अनन्तरूपतया,
संख्याविशेषप्रतिपादकतया च । परत्वजुष उत्कर्षभाजस्तव विभक्तेर्भेदग्रहस्य,
पक्षे—परवर्तिन्या विभक्तेः स्वादेर्लक्षणं विशिष्टज्ञानं सूत्रं च ॥ आगमशास्त्रप्रसिद्धे
वस्तुनीश्वरे व्याकरणशास्त्रप्रसिद्धवस्तुनो निपातस्य व्यवहारसमारोपः ॥ रूपका-
दस्याः परैरुपपादितं भेदं दर्शयति—रूपक इति । अप्रकृतं वस्तु आत्मरूप-
संनिवेशेन आत्मस्वरूपारोपणेन रूपं स्वरूपम् । इह तु समासोक्तौ तु ।
स्वावस्था स्वसाधर्म्यम् । तं प्रकृतपदार्थं पूर्वावस्थातः प्रकृतावस्थामवच्छाद्य विशे-
षयति उत्कृष्टत्वेन ज्ञापयति । अत्राप्यप्रकृतमिति कर्तृपदमन्वेति । विशेष्यस्या-
पीत्यादिना विशेषणस्यापि साम्यं प्रतीयत इति शेषः । गम्यत्वं व्यङ्ग्यत्वम् ॥

1. एवमन्यत्रेति । 'गण्डान्ते मददन्तिनां प्रहरतः क्षमामण्डले वैधृते रक्षामाचरतः
सदा विदधतो छाटेषु यात्रोत्सवम् । पूर्वामत्यजतः स्थितिं शुभकरीमासेव्यमानस्य ते वर्षन्ते
विजयश्रियः किमिव न श्रेयस्विनां मङ्गलम् ॥' अत्र ज्योतिःशास्त्रप्रसिद्धवस्तुसमारोपः ॥